

Arrest

nr. 100 634 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Télimélé afkomstig te zijn. U volgde een opleiding als verpleegster in Boké van 2005 tot 2007. Vervolgens ging u in Sangarédi uw stage doen in het Centre de Santé. U verbleef in Sangarédi bij uw oom langs vaderszijde, I.D.(...). Uw vader, K.D.(...), overleed op 8 april 2011 aan een ziekte. Sedert 2006 had u een relatie met een arts-gynaecoloog, dr. T.G.M.(...). Hij was uw chef in het Centre de Santé waar u uw stage deed. Uw oom is erg religieus. Op een vrijdag kwam hij thuis van de moskee en zei hij dat hij u had uitgehuwelijkt. U zei hem dat u dit niet wilde; dat u al een vriend had en u met hem wenste te huwen. Hij schreeuwde

tegen u en vroeg u de naam van uw vriend. U zei hem dat het de dokter was en u met hem wilde huwen. Dit was onaanvaardbaar voor uw oom, gezien uw vriend een christen is. Hij wilde dat u zou huwen met zijn vriend, E.H.B.D.(...), een moslim en een marabou. Hij sloeg u met een stok en sloot u op in een kamer. Op zondag, 18 december 2011, diezelfde week, vond het huwelijk plaats. U werd gekleed in het wit en u werd meegenomen naar een ander huis. Er was enkel een huishoudhulp, K.(...), aanwezig. B.D.(...) kwam en wilde de liefde met u bedrijven, hetgeen u weigerde. Hij dwong u met hem te slapen en deed u pijn. B.D.(...) zei dit tegen uw oom. Uw oom stuurde andere vrouwen die u sloegen. U smeekte K.(...) om u te laten gaan. U gaf haar het nummer van uw vriend, dr. T.(...). Op 30 december 2011 kwam dr. T.(...) u halen met zijn auto. U hield zich schuil in zijn woning. Uw oom en B.D.(...) zochten u overal. Uw oom had aan B.D.(...) gezegd dat u mocht gedood worden. Ze zijn u komen zoeken in het centrum waar dr. T.(...) werkt. Ze bedreigden hem. Ze kwamen dagelijks langs. Dr. T.(...) zou een oplossing zoeken. Hij nam u op 15 januari 2012 mee naar zijn vriend in Conakry, Père A.(...). U hield zich schuil in een kerk, Arche Vecé. U bleef telefonisch contact onderhouden met dr. T.(...), die u nog steeds sprak over bedreigingen met de dood door uw oom en B.D.(...). Dr. T.(...) zou opnieuw een oplossing zoeken. Hij organiseerde uw reis naar België. Op 4 februari 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van de heer S.(...), per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 6 februari 2012 asiel aan. U bent besneden op een voor u onbekende leeftijd (type III). In België liet u een hersteloperatie uitvoeren. U vreest dat uw oom en uw echtgenoot bij uw terugkeer zouden eisen dat u zou herbesneden worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitskaart van Guinée (met nummer 3520766/11); een diploma, afgeleverd op 19 november 2007; een attestation de stage, afgeleverd op 29 december 2011; een fiche de relevé de notes, afgeleverd op 19 maart 2012; een lidkaart van GAMS, afgeleverd op 18 mei 2012; een attest van GAMS, afgeleverd op 26 juni 2012; een medisch attest van een desinfectatie, afgeleverd op 27 juni 2012 door dr. M. C.; een medisch attest van een besnijdenis (type III), afgeleverd op 6 april 2012 door dr. S. B.; een medisch attest van een besnijdenis (type III), afgeleverd op 11 april 2012 door dr. M. C.; een medisch opvolgingsbriefje; drie foto's; een DHL-omslag; afprints Wikipedia omtrent de gemeentes Telimele en Sangaredi; een rapport van het Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes (dd. 2 -20 juli 2001); een UNHCR-nota met betrekking tot besnijdenis (mei 2009) en een uittreksel uit het rapport "Changement culturel et développement social: la nouvelle place des femmes en Guinée".

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw oom, I.D.(...), en de man met wie u werd gedwongen te huwen, B.D.(...), omdat u uw huwelijk bent ontvlucht en omdat u met een christen wenst te huwen. U vreest eveneens dat uw oom en uw echtgenoot zouden kunnen eisen dat u opnieuw zou besneden worden, nadat u hier in België een hersteloperatie liet uitvoeren.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met de marabou, B.D.(...). U beweerde sedert 2007 in Sangarédi te verblijven, waar u uw stage deed als verpleegster in een centre de santé en u beweerde op 18 december 2011 door uw oom langs vaderszijde te zijn uitgehuwelijkt aan een marabou, met name toen u meer dan 28 jaar oud was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat "(...), le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de familles attachées aux traditions" (zie SRB, « Guinée - Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12). Gezien u reeds meer dan 28 jaar was op het ogenblik dat u werd uitgehuwelijkt, uit de stad afkomstig te zijn en bovendien door uw familie in de mogelijkheid werd gesteld te studeren, beantwoordt u duidelijk niet aan dit profiel. U verklaarde dit door te argumenteren dat u steeds een huwelijk afwimpelde, dat u eerst uw opleiding wilde afmaken en uw vader u hierin steunde tot zijn overlijden in 2011 (gehoorverslag p. 8), maar dit is geen afdoende uitleg voor de vaststelling dat uw oom u "plots", zonder voorafgaandelijk uw advies te vragen zoals gebruikelijk is in Guinée (zie voormelde informatie, p. 13), uithuwelijkte aan een vriend van hem, te meer daar u een volwassen, zelfstandige, opgeleide vrouw bent. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u precies door deze man werd uitverkoren, kon u geen antwoord geven en stelde u dat het om een regeling met uw oom ging (gehoorverslag, p.

10). U kon evenmin verklaren waarom B.D.(...) u nog steeds wilde huwen, zelfs nadat hij vernam dat u reeds een vriend had. U zei enkel in dit verband dat hij zei dat hij u niet zou laten vallen; dat hij een bekend persoon is en zelfs uw vriend bedreigde (gehoorverslag p. 10), maar het blijft onduidelijk waarom B.D.(...) een volwassen, zelfstandige vrouw, die reeds een vriend had, tegen haar wil in wenste te huwen, gezien de kans dan wel erg groot is dat het huwelijk niet zou slagen en de schande voor de familie des te groter zou zijn. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat uw oom besloot u plots uit te huwelijken aan een vriend van hem en het huwelijk reeds twee dagen daarna plaatsvond, dan nog dient te worden vastgesteld dat u zowel over het huwelijk zelf als over uw echtgenoot erg onwetend bent. Zo kon u niet preciseren of er ook een religieus huwelijk plaatsvond (gehoorverslag, pp. 5 en 9). U zei dat uw oom dit misschien had geregeld, maar u bent er niet van op de hoogte en u kon enkel vermelden dat u in het wit werd gestoken. Wanneer u werd gevraagd of u dit dan niet heeft gevraagd aan iemand, antwoordde u dat u hiervoor geen tijd en u onmiddellijk werd opgesloten door uw oom (gehoorverslag, p. 9). Zelfs indien uw oom u gedwongen zou uithuwelijken, is het niet aannemelijk dat u niet meer details zou gevraagd hebben over (de afsluiting van) dit huwelijk. In datzelfde opzicht is het niet aannemelijk dat u niets kan zeggen over de bruidsschat die zou zijn betaald (gehoorverslag, p. 9), nochtans een wezenlijk element van het huwelijk in Guinée (zie voormelde informatie, p. 10). U legde het Commissariaat-generaal twee foto's voor met betrekking tot uw huwelijk, maar u kon in het geheel niet preciseren wie de andere personen op de foto's waren (gehoorverslag, pp. 5 en 10). U kon zelfs niet zeggen of de drie andere vrouwen van uw echtgenoot aanwezig waren op de dag van het huwelijk of enige andere familie van hem (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u naar een beschrijving van uw echtgenoot werd gepeild, kwam u niet verder dan "hij is groot en donker" (gehoorverslag, p. 9). Wanneer door het Commissariaat-generaal werd aangedrongen om toch iets meer te vertellen, hield u het bij "hij droeg wijde kleren, hij luisterde naar cassettes in het Arabisch en hij dronk veel thee", maar kon u niet meer over hem vertellen, gezien u zei zich niet voor hem interesseren (gehoorverslag, p. 9). Ook met betrekking tot zijn karakter kon u enkel vermelden dat hij "een slecht karakter heeft en geen medelijden had" (gehoorverslag, p. 10). Ook al heeft u slechts zeer korte tijd bij hem verbleven (van 18 december 2011 tot 30 december 2011), er zou toch verwacht kunnen worden dat u iets meer over uw echtgenoot zou kunnen zeggen, gezien u herhaaldelijk zei dat hij (1) een bekend persoon is (gehoorverslag, pp. 8 en 10) en (2) u hem reeds van vóór uw huwelijk kende, gezien hij een vriend van uw oom was en u hem vaak bij uw oom zag (gehoorverslag pp. 6, 8 en 10). Gelet op voorgaande vaststelling, is het evenmin aannemelijk dat u slechts de naam van zijn eerste vrouw, Mariam, zou kennen, maar niet van zijn twee andere vrouwen (gehoorverslag, p. 10); dat u geen enkele naam van één van zijn twaalf kinderen zou kennen (gehoorverslag, p. 10); dat u niet kan preciseren of uw echtgenoot broers of zussen heeft of dat zijn ouders nog in leven zijn (gehoorverslag, p. 10), zelfs indien u niet in dezelfde woning verbleef als zijn familie (gehoorverslag, p. 10). Er zou toch verwacht worden dat u, die uw asielaanvraag baseert op uw gedwongen huwelijk met deze marabou, meer details over uw huwelijk en deze persoon met wie u verplicht werd te huwen zou kunnen verstrekken of op zijn minst uw oom om deze informatie had kunnen vragen toen hij uw huwelijk met deze man aankondigde. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met B.D.(...).

Bovendien zijn een aantal van uw verklaringen betreffende de door u ingeroepen vrees voor vervolging door uw oom en uw echtgenoot in het geheel niet aannemelijk.

In de eerste plaats, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw oom en uw echtgenoot u zullen vermoorden omdat u uw huwelijk zou zijn ontvlucht en u met een christen wil trouwen en om deze reden ook uw vriend, dr. T.(...), bedreigden. Niet alleen heeft u hier geen enkele concrete aanwijzing voor -u beweerde enkel "als ze dit zeggen, zullen ze dit ook doen (gehoorverslag p. 7)- maar bovendien is dit hoogst twijfelachtig gelet op de vaststelling dat uw oom en de marabou dagdagelijks uw vriend zouden opzoeken op zijn werk om bedreigingen te uiten, maar hier tot dusver geen gevolg aan hebben gegeven gezien uw vriend nog steeds in Sangarédi verblijft (gehoorverslag p. 7). U kent bovendien niemand die om dezelfde redenen zou zijn omgebracht (gehoorverslag p. 7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u er zo zeker van bent dat u zou worden omgebracht (in de plaats van enkel verstoten te worden door uw familie bijvoorbeeld), zegt u enkel "omdat ze het zo gezegd hebben; de oude is een marabou; hij is gekend, het is een grote persoonlijkheid" (gehoorverslag, p. 7). Overigens is het merkwaardig dat uw oom en de marabou volgens uw beweringen u nooit zouden hebben gezocht in de woning van dr. T.(...) (gehoorverslag, p. 7). U stelde dat dit was omdat het een cité is en er veel mensen wonen (gehoorverslag, p. 7), waaruit blijkt dat ook uw oom en de marabou toch enige terughoudendheid aan de dag zouden leggen om u zonder meer te bedreigen, laat staan te doden. U benadrukt herhaaldelijk dat het vooral is omdat u met een christen wil huwen dat ze u willen doden (gehoorverslag, pp. 6, 7, 9 en 11), maar ook dit is niet aannemelijk. Niet alleen blijkt uit voormelde informatie dat

interreligieuze huwelijken een realiteit zijn in Guinée en dat la pratique de religion se faisait dans un esprit de tolérance et que bon nombre de couples n'hésitaient pas à afficher leur mixité religieuse (zie voormelde informatie, p. 10), maar bovendien slaagde u er niet in om een overtuigende uitleg te verstrekken waarom dit niet mogelijk zou zijn in uw familie, laat staan dat ze tot een dergelijke extreme maatregel zouden overgaan om u om deze reden te doden (zie ook supra). Gevraagd naar enige uitleg zei u dat uw oom "erg religieus" is. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u juist bedoelde met "erg religieus", stelde u plotseling dat "er etnische problemen waren en dat dit dus problemen gaf". Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat dit te maken heeft met uw bewering dat uw familie "erg religieus" is, antwoordde u opnieuw dat er "veel etnische problemen zijn bij ons". Wanneer nogmaals wordt aangedrongen door het Commissariaat-generaal om uit te leggen wat u bedoelt met "erg religieus", kwam u niet verder dan dat uw familie hun religie als de beste beschouwt (gehoorverslag, p. 9). U maakte bijgevolg in het geheel niet aannemelijk waarom het in uw familie niet mogelijk zou zijn om met een christen te huwen, en dit gelet op de voormelde informatie waaruit blijkt dat interreligieuze huwelijken niet als problematisch worden gepercipieerd in Guinée.

Daarenboven maakte u evenmin aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige optie was om aan uw oom en uw echtgenoot te ontkomen. Gelet op uw zelfstandige persoonlijkheid (u heeft gestudeerd (gehoorverslag, p. 4); u woonde alleen tijdens uw studies (gehoorverslag, p. 7); u slaagde er in om tot uw 28 jaar een huwelijk af te wimpelen (gehoorverslag, p. 8); u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot) en gelet op uw bewering dat uw vriend financieel onafhankelijk is (hij is arts-gynaecoloog (gehoorverslag, p. 11), is het niet aannemelijk dat u (en uw vriend) zich niet elders kon vestigen in uw land van herkomst. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet in Conakry kon blijven, zei u dat niemand u kan helpen één keer u gehuwd bent en ze u overal zochten, ook in Conakry, maar het bleek dat u zich voor deze bewering enkel steunde op hetgeen uw vriend u had gezegd en u zelf over geen concrete aanwijzingen beschikte dat uw oom en de marabou u ook zochten in Conakry (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom u zich niet veel eerder met uw vriend -met wie u al een relatie had sedert 2006- elders in Guinée vestigde, antwoordde u dat uw familie dit zou te weten komen. Gevraagd naar de manier waarop ze dit dan te weten zouden komen, stelde u enkel dat "iedereen verwant is en ze dit zouden te weten komen". Rekening houdende met voormelde omstandigheden, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw oom en uw echtgenoot te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Guinée zou kunnen verderzetten, al dan niet samen met uw vriend. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei er geen te kennen en gedaan te hebben wat dr. T.(...) u zei (gehoorverslag, p. 12) Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16).

Tot slot, en samenhangend met voorgaande vaststellingen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk, maakte u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer opnieuw zou besneden worden. U verklaarde te zijn geïnfibuleerd en u legde ter ondersteuning van deze verklaring twee medische attesten voor (afgeleverd op 6 april 2012 door dr. Sandra Ballard en afgeleverd op 11 april 2012 door dr. Martin Cailliet). U verklaarde vervolgens in België een desinfibulatie te hebben ondergaan en u legde hiervan ook een medisch attest voor, opgemaakt op 27 juni 2012 door dr. Martin Cailliet. U verklaarde niet opnieuw naar Guinée te kunnen terugkeren omdat u vreest opnieuw besneden (gereïnfibuleerd) te worden. Wanneer u werd gevraagd hoe uw desinfibulatie zou kunnen worden vastgesteld indien u hierover niets zegt, antwoordde u dat uw oom en uw echtgenoot dit te weten zouden komen doordat u verplicht bent bij uw echtgenoot te verblijven. Op de vraag wie concreet zou kunnen eisen dat u opnieuw zou worden besneden, antwoordde u opnieuw uitdrukkelijk uw oom en uw echtgenoot en liet u andere personen (zoals uw vriend) in het geheel onvermeld (gehoorverslag, p. 12). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met uw echtgenoot. Bijgevolg maakte u evenmin aannemelijk dat uw echtgenoot (of uw oom) zou kunnen eisen dat u opnieuw zou besneden worden. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor geen enkele andere omstandigheid heeft vermeld die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verinking. Uw raadsman stelde dat het risico op herbesnijdenis ruimer moet worden gezien en niet alleen in het kader van uw gedwongen huwelijk met B.D.(...), maar gelet op uw profiel van volwassen (u bent bijna 30 jaar), opgeleide (u bent verpleegster) en zelfstandige vrouw (u

heeft alleen gewoond tijdens uw studies (gehoorverslag, p. 7); u slaagde er steeds in om een huwelijk af te wimpelen), kan u niet overtuigen met betrekking tot uw vrees voor reïnfibulatie. De door u voorgelegde nota van het UNHCR, "Note 'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminines", van mei 2009, vermeldt -in algemene bewoordingen en zonder te verwijzen naar enig specifiek land- dat een vrouw gedwongen kan worden om op verschillende momenten van haar leven (bijvoorbeeld wanneer ze huwt of bevalt van een kind) een infibulatie, desinfibulatie en een reïnfibulatie te ondergaan (zie voormelde nota op p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat infibulatie in Guinée zeer zelden (intentioneel) wordt toegepast en in 2005 volgens UNICEF 7.4 % van alle besnijdenissen in Guinée uitmaakte (zie Antwoorddocument Cedoca, Gui2011-095w, dd. 1 april 2011). Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat infibulatie in Guinée vaak het gevolg is van een "onvrijwillige infibulatie", zijnde het gevolg van een slechte wondgenezing na een besnijdenis van type I of type II. In bepaalde gevallen is het inderdaad zo dat een infibulatie kan worden vastgesteld na de vorming van vergroeiingen aan de schaamspleet, wat gebeurt tijdens de littekenvorming van een besnijdenis. De littekens van de wonde kunnen samengroeien wanneer ze gedurende een bepaalde tijd worden vastgehouden. Er wordt van een "onvrijwillige" infibulatie gesproken om de nadruk te leggen op het feit dat, hoewel de gevolgen en de complicaties dezelfde zijn als bij een infibulatie, de bedoelingen verschillend zijn. Gezien het bijgevolg vaak gaat om "onvrijwillige" infibulatie in Guinée, zijn er volgens de door het Commissariaat-generaal geraadpleegde bron geen gevallen bekend van reïnfibulatie, zoals dit systematisch het geval is in bepaalde Afrikaanse landen zoals Somalië en Soedan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie document de réponse van Cedoca, "Les mutilations génitales féminines (MGF) – Moyens mis en oeuvre par les autorités", juni 2012 en SRB, « Guinée - Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 9). Uit het gegeven dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn kan niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Guinée en dat u bijgevolg een reïnfibulatie zou ondergaan bij terugkeer naar Guinee. Bovendien duidt het feit dat er in Guinée een (uitvoerings)wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking. Dit wordt overigens bevestigd door de dalende prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Guinée (zie SRB, « Guinée - Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 8). De laatste officiële gegevens die van 2005 dateren, tonen aan dat het prevalentiecijfer in Guinee 96% is bij de vrouwen van 15 tot 49 jaar. Deze gegevens zijn echter meer dan 7 jaar oud. Volgens de informatie die werd verzameld tijdens een gezamenlijke missie in Guinee van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011 en waarvan er een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, hebben alle gesprekspartners die ze hebben ontmoet (verschillende artsen) en hierover v hebben ondervraagd verklaard dat ze de afgelopen jaren een daling hebben vastgesteld van het prevalentiecijfer. Zo heeft het project ESPOIR bijvoorbeeld (consortium dat bestaat uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinee), met de financiële hulp van USAID, een onderzoek gevoerd waarvan de resultaten in augustus 2011 openbaar werden gemaakt. Dit onderzoek, dat betrekking heeft op de praktijken van besnijdenissen van meisjes van 4 tot 12 jaar, werd op een nationale steekproef van 4407 personen uitgevoerd van 18 tot 55 jaar die verantwoordelijk zijn voor minstens één meisje van 4 tot 12 jaar die de leeftijd heeft om besneden te worden. De vrouwen en mannen die aan dit onderzoek werden onderworpen hebben in juni 2011 verklaard dat meer dan de helft van hun dochters nog niet was besneden (50,7 %), met een hoger percentage in Conakry (69,1 %) en in Midden-Guinee (63,4 %). Hoewel meer dan de helft van de ondervraagde personen (55,8 %) er de voorkeur aan geven om besnijdenissen in stand te houden, daalt de intentie ten voordele van de praktijk van genitale vrouwenverminkingen op nationaal vlak: 53% op nationaal vlak, tegenover 61% in 2009 bij de eerste bevraging. Kortom, op basis van deze informatie kan het Commissariaat-generaal redelijkerwijs besluiten dat hoewel het prevalentiecijfer hoog blijft, de recente evoluties aantonen dat er een duidelijke tendens is tot een afname van het verschijnsel (zoals wordt aangetoond door bepaalde recente onderzoeken ter plaatse). Hoewel deze praktijk blijft bestaan, daalt de omvang ervan echter waardoor het mogelijk is om zich hieraan te onttrekken. Het is bijgevolg, en in samenhang met voormelde informatie met betrekking tot reïnfibulatie in Guinée, niet aannemelijk dat u als volwassen, opgeleide vrouw, geen stappen zou kunnen ondernemen om een eventuele (nieuwe) gedwongen, genitale verminking tegen te gaan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u voorgelegde medische attesten werden hiervoor reeds besproken in het kader van uw vrees voor (her)besnijdenis. De identiteitsgegevens die op uw identiteitskaart van Guinée (met nummer 3520766/11) worden vermeld, worden niet betwist. Uw diploma, afgeleverd op 19 november 2007, toont aan dat u een opleiding heeft gevolgd tot agent technique de santé, maar kan uw asielrelaas niet staven. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde attestation de stage, afgeleverd op 29 december 2011 en de fiche de relevé des notes, afgeleverd op 19 maart 2012. De lidkaart van GAMS, afgeleverd op 18 mei 2012 en het attest van GAMS, afgeleverd op 26 juni 2012, tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan evenmin uw asielrelaas staven. Het medisch opvolgingsbriefje is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. De drie door u neergelegde foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De DHL-omslag toont enkel aan dat er een diploma, een overzicht en foto's werden verstuurd vanuit Conakry naar België. Het door u voorgelegde rapport van het Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes (dd. 2-20 juli 2001), betreft een rapport van elf jaar oud, waardoor de informatie hierin mogelijks zeer verouderd is en als dusdanig geen afbreuk doet aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het rapport "Changement culturel et développement social: la nouvelle place des femmes en Guinée", doet evenmin afbreuk aan voorgaande bevindingen en informatie. De afprints Wikipedia omtrent de gemeentes Telimele en Sangaredi zijn irrelevant in het kader van uw asielrelaas.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."*

De Raad wijst er op dat hieruit volgt dat het aan de commissaris-generaal is om aannemelijk te maken dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de geleden vervolging, *in casu* infibulatie, zich niet opnieuw zal voordoen.

De verzoekende partij voert aan: *"De RvV heeft voorts geoordeeld dat de loutere verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van verzoeksters gedwongen huwelijk niet voldoende is als tegenbewijs voor het risico op herbesnijdenis:*

"De verwerende partij wijst op het ongeloofwaardig relaas van verzoekster in verband met het gedwongen huwelijk en derhalve de vrees voor herbesnijdenis op initiatief van haar vader of oom. Dit is geen weerlegging van de mogelijkheid van een reïnfibulatie zoals vermeld in het UNHCR-document "Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminines" van mei 2009. Rekening houdend met de omkering van de bewijslast in dit verband meent de Raad dat dit geen voldoende bewijs is uitgaande van de verwerende partij. "

De overige nieuwe argumenten die door het CGVS in de laatste bestreden beslissing worden opgesomd om te weerleggen dat verzoekster een risico op herbesnijdenis loopt, kunnen, zoals blijkt uit het hierboven geciteerde fragment uit deze laatste bestreden beslissing, als volgt worden samengevat:

A. Infibulatie wordt in Guinee zeer zelden toegepast, en is dan nog meestal niet intentioneel, maar "onvrijwillig" (d.w.z. het gevolg van complicaties van een besnijdenis type I of II).

B. De Guinese autoriteiten voeren strijd tegen besnijdenis (m.a.w. er zijn interne beschermingsmogelijkheden)

C. Uit een grootschalig onderzoek in Guinee blijkt dat het prevalentiecijfer van besnijdenis daalt en dat nog "slechts" iets meer dan de helft van de meisjes thans zou worden besneden

Vooreerst merkt verzoekster op dat het CGVS het in zijn nieuwe argumentatie niet of nauwelijks heeft over reïnfibulatie of over herbesnijdenis. De hele beschouwing gaat over het voorkomen van besnijdenissen van het type III, van de bescherming van de autoriteiten tegen besnijdenissen (niet in het bijzonder over herbesnijdenissen) en over het maatschappelijk draagvlak voor de besnijdenis voor minderjarige meisjes.

De link naar het profiel van verzoekster is bij geen van deze drie argumenten terug te vinden.

De enige brug die gemaakt wordt naar reïnfibulatie is de volgende, wordt gegeven bij de bespreking van het zogenaamd beperkt voorkomen van besnijdenis type III. Het CGVS stelt:

"Gezien het bijgevolg vaak gaat om "onvrijwillige" infibulatie in Guinée in Guinée zijn er volgens de door het Commissariaat Generaal geraadpleegde bron geen gevallen bekend van reïnfibulatie, zoals dit systematisch het geval is in bepaalde Afrikaanse-landen zoals Somalië en Soedan."

Bij analyse van deze zin, stelt verzoekster vast dat het besluit dat getrokken wordt ("geen gevallen bekend van reïnfibulatie in Guinee") slechts gebaseerd is op de daaraan voorafgaande premisse dat het bij een eerste besnijdenis bijna nooit om infibulatie gaat, en als dat al zo is, dat het dan meestal "onvrijwillig" is.

Met andere woorden is de door het CGVS gevolgde redenering in feite: er is bijna enkel onvrijwillige infibulatie, dus zijn er geen gevallen van intentionele reïnfibulatie.

De premisse zelf wordt gebaseerd op het feit dat in 2005 slechts 7,4% van alle besnijdenissen in Guinee een infibulatie zou geweest zijn. Verzoekster wijst er echter op dat zij geboren is in 1983 en als klein kind, dus wellicht ergens in de jaren '80 (en alleszins ruim voor 2005) werd besneden. De prevalentiegraad bij de generatie die de infibulatie bij haar uitvoerde mag dus verondersteld groter te zijn geworden.

Aangezien het vermoeden van risico op herbesnijdenis behoudens tegenbewijs, waarvan de Raad uitgaat in het arrest met nummer 91796, gebaseerd is op basis van verzoeksters vervolgingen in het verleden, kan daaruit afgeleid worden dat de Raad van oordeel is dat de personen die de vervolging in

het verleden bij haar veroorzaakten (lees: de infibulatie uitvoerden), thans in hetzelfde milieu te situeren zijn.

Zodoende is de prevalentiegraad van infibulatie uit 2005 niet pertinent, maar zou moeten gekeken worden naar de prevalentiegraad in de jaren '80, aangezien het deze personen zijn die in de eerste plaats het risico op reïnfibulatie voor verzoekster vormen. Dit is in het geval van verzoekster haar oom (nu niet betwist wordt dat haar vader overleden is) en diens omgeving.

Redelijkwijze mag er vanuit gegaan worden dat de prevalentiegraad van infibulatie in de jaren '80 veel hoger was, gelet op het feit dat de wetgevende initiatieven ter bestrijding van besnijdenis volgens de bestreden beslissing pas tot stand gekomen zijn in 2000.

Zelfs als de Raad van oordeel zou zijn dat de cijfers uit 2005 pertinent zouden zijn, dan nog is 7,4% wel degelijk een relevant percentage, dat geenszins toelaat om het reïnfibulatie-risico uit te sluiten. Bovendien kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid welk percentage van deze 7,4% een onvrijwillige infibulatie betrof. De bestreden beslissing spreekt enkel van "vaak", maar dit is een zeer vaag begrip, dat procentueel zowel zeer hoog als zeer laag kan uitvallen.

In elk geval kan niet betwist worden dat verzoekster destijds geïnfibuleerd werd en kan niet bewezen worden door het CGVS dat het in haar geval om een "onvrijwillige" infibulatie ging.

Het CGVS verwijst ook naar "een bron", wanneer beweerd wordt dat er geen gevallen van reïnfibulatie bekend zijn. Er wordt minstens in de beslissing zelf niet verduidelijkt om welke bron het gaat.

Hoe dan ook is de informatie van deze bron in tegenspraak met de "Subject Related Briefing: Guinée: 'Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)'" van september 2012. Dit document werd op de zitting van de RvV van 20 november 2012, waarbij het eerste beroep van verzoekster werd behandeld, overhandigd door de vertegenwoordiger van het CGVS aan verzoeksters raadsman. Het document werd naderhand door het arrest met nummer 91796 uit de debatten geweerd, doch verzoeksters raadsman heeft het document behouden. Alleszins kan niet gesteld worden dat dit een nieuw document is aangezien het door het CGVS zelf werd opgesteld en overhandigd op deze zitting.

Dit document verwijst op pagina 12 naar twee hypothesen waarin er sprake kan zijn van een herbesnijdenis. Het CGVS toont op geen enkele manier aan waarom geen van deze twee hypothesen van toepassing zou zijn.

Er moet hoe dan ook rekening worden gehouden met het feit dat het onzeker is in welke situatie verzoekster zou terechtkomen bij haar terugkeer naar Guinee. In de praktijk zal zij wellicht in haar conservatieve familie belanden die mogelijk zal willen nagaan of er geen reïnfibulatie gebeurd is.

Ook in het kader van een eventueel (nieuw) al dan niet gedwongen huwelijk zou het kunnen dat de echtgenoot, desnoods pas nadat verzoekster per hypothese kinderen gekregen heeft, zou verlangen dat zij zich laat reïnfibuleren.

Dit zelfde SRB document stelt op pagina 13 inderdaad:

"Dans certains milieux islamistes radicaux, s'agissant particulièrement des mineures d'âge, il arrive, selon le Dr. Morissanda Kouyagé, que le mari (ou un oncle, ou un beau-père) demande une seconde excision. D'après lui, les extrémistes religieux considèrent la femme comme un objet et ils sont donc tentés de vérifier si celle-ci correspond aux normes. S'ils constatent un « moignon saillant du clitoris », selon les propres termes du docteur, ils demandent l'excision. »

Iets daarboven op dezelfde pagina wordt gesteld :

"Les interlocuteurs médecins à qui la question a été posée, ont fait part aux membres de la mission de leur grand étonnement et ont précisé que la plupart des hommes n'exigent déjà pas que leur femme soit excisée".

Uit deze tekst blijkt weliswaar dat het om uitzonderingen gaat, doch het risico op vervolging moet in het kader van de Conventie van Genève niet noodzakelijk groot zijn, zolang het maar reëel aanwezig is.

CARLIER stelt hieromtrent (in "Droits d'asile et des réfugiés", in "Recueil des cours de Y Académie de droit international de La Haye", Académie de droit international de La Haye, juillet 2007, p. 178) :

« A ce stade un seuil minimal de risque devrait, à mes yeux, être « prise en considération ». Selon le principe de précaution, lorsqu'un grave danger se présente, le moindre risque doit être évité. »

CARLIER plaatst dit in het kader van zijn « théorie des trois échelles », volgens dewelke de pertinente criteria voor het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus «risque», «preuve» en «persécution» zijn. Het kan volgens hem voldoende zijn dat een risico relatief laag is, zolang de vervolging en het bewijs voldoende ernstig zijn. In casu boogt verzoekster op het vermoeden van artikel 57/7bis vreemdelingenwet, en kan niet ernstig worden betwist dat een infibulatie een ernstige vervolging is (zoals overigens ook al werd bepaald in het arrest 91796)."

De verwerende partij stelt: "Betreffende verzoeksters vrees op herbesnijdenis, en meer bepaald reïnfibulatie, antwoordt verweerder dat artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer er goede redenen zijn om aan te nemen dat vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen (zie onder meer RvV nr. 46.188 van 12 juli 2010, overweging 5.5)."

De Raad wijst erop dat *in casu* de bijzondere bewijsregeling bij voorafgaande vervolging zoals bepaald in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet wel van toepassing is, maar schaaft zich voor het overige achter het volgende verweer: *“Dit houdt -in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt- niet in dat het Commissariaat-generaal moet bewijzen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet meer zal voordoen, maar wel dat de commissaris-generaal goede redenen kan aanhalen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

In casu haalde de commissaris-generaal de hiernavolgende ‘goede redenen’ aan om aannemelijk te maken dat verzoekster niet gereïnfibuleerd zou worden bij terugkeer naar haar land van herkomst:

“In de eerste plaats stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster er niet in concreto in slaagde te preciseren in welke omstandigheden zij opnieuw slachtoffer zou dreigen te worden van genitale vrouwenverminking. Gevraagd wie zou kunnen eisen dat verzoekster -als volwassen vrouw- opnieuw zou worden besneden of gereïnfibuleerd, haalde verzoekster enkel haar oom en haar echtgenoot aan, maar liet zij andere personen (zoals haar vriend, die overigens tegen besnijdenis zou zijn) in het geheel onvermeld. Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk met haar echtgenoot, hetgeen overigens in voorliggend verzoekschrift niet in concreto wordt betwist door verzoekster, concludeerde de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat haar echtgenoot zou kunnen eisen dat zij opnieuw zou besneden worden.

Verzoekster gaat zich in voorliggend verzoekschrift te buiten aan allerlei veronderstellingen en hypothesen over wie haar mogelijkereis zou kunnen reïnfibuleren (zie repliek in dit verband onder punt 2.2). Evenmin kan uit het arrest nr. 91 796 van 20 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgeleid worden dat de Raad van oordeel is dat de personen die de vervolging in het verleden bij haar veroorzaakten (lees: de infibulatie uitvoerden), thans in hetzelfde milieu te situeren zijn, omdat het vermoeden van risico gebaseerd is op verzoeksters vervolgingen in het verleden. Overigens kan er bezwaarlijk aangenomen worden dat de omstandigheden, waarin verzoekster op een niet nader door haar bepaalde leeftijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) werd geïnfibuleerd, maar waarvan kan worden aangenomen dat dit op zeer jonge leeftijd gebeurde (zie voorliggend verzoekschrift), inmiddels niet zijn gewijzigd, al was het maar op gebied van leeftijd (zie ook punt (ii)) en juridische context (zie ook punt (iii)).”

De Raad meent dat uit het arrest nr. 91 796 van 20 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad niet kan afgeleid worden dat de Raad van oordeel is dat de personen die de vervolging in het verleden bij haar veroorzaakten (lees: de infibulatie uitvoerden), thans in hetzelfde milieu te situeren zijn, omdat het vermoeden van risico gebaseerd is op verzoeksters vervolgingen in het verleden. Het betreft hier een theoretische hypothese die *in casu* niet overtuigt onder meer omdat verzoekster thans een volwassen en zelfstandige vrouw is zoals verweerder stelt.

Terecht wijst de verwerende partij er op dat de verzoekende partij voorheen slechts haar oom en echtgenoot aanwees als personen die zouden kunnen eisen dat verzoekster -als volwassen vrouw- opnieuw zou worden besneden of gereïnfibuleerd. Bij gebrek aan aannemelijkheid van het gedwongen huwelijk heeft zij dit echter niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster ter zitting geen bijkomende vrees met betrekking tot reïnfibulatie aanhaalt, maar verwijst naar haar gedwongen huwelijk.

Als tweede ‘goede redenen’ stelt de verwerende partij: *‘Bovendien wees de commissaris-generaal er terecht op dat de omstandigheden waarin verzoekster als volwassen vrouw zou worden blootgesteld aan een nieuwe besnijdenis in het geval van terugkeer naar Guinee niet geloofwaardig zijn. Niet alleen maakte verzoekster geenszins aannemelijk dat zij als volwassen (zij is dertig jaar); opgeleide (zij is verpleegster) en zelfstandige (die alleen woonde tijdens haar studies; zij slaagde er steeds in een huwelijk af te wimpelen) vrouw, het slachtoffer dreigt te worden van een reïnfibulatie tegen haar wil in, maar bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat infibulatie in Guinée zeer zelden intentioneel wordt toegepast en in 2005 volgens UNICEF 7,4 % van alle besnijdenissen in Guinée uitmaakte. Verzoeksters argument dat er kan verondersteld worden dat de prevalentiegraad bij de generatie die de infibulatie bij haar uitvoerde in de jaren '80 groter is, is in deze irrelevant, gezien er rekening dient te worden gehouden met het recente prevalentiecijfer waaruit blijkt dat het risico op (intentionele) (re-)infibulatie uitzonderlijk is. Overigens voert verzoekster geen concrete, objectieve informatie aan die haar veronderstelling zou kunnen onderbouwen. Gelet op de zeer lage prevalentiegraad van infibulatie in Guinée, die vaak het gevolg kan zijn van een “onvrijwillige” infibulatie en de vaststelling dat volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd*

toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Guinée geen gevallen bekend zijn van reïnfibulatie, zoals dit systematisch het geval is in bepaalde Afrikaanse landen zoals Somalië en Soedan, in samenhang met verzoeksters profiel van volwassen, opgeleide en zelfstandige vrouw, kon de Commissaris-generaal terecht besluiten dat er goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Guinee niet blootgesteld zal worden aan een nieuwe besnijdenis.'

De verzoekende partij betwist de informatie dat er geen gevallen bekend zouden zijn van reïnfibulatie en stelt dat dit in strijd is met de informatie in het SRB van september 2012 (p.12) waar sprake is van twee hypothesen van herbesnijdenis. De verzoekende partij verwijst naar haar conservatieve familie en de vermelding in bovenvermeld SRB (p. 13) waar sprake is van bepaalde extreem islamistische milieus waar de echtgenoot of een ander mannelijk familielid een tweede besnijdenis kan vragen. Zij wijst er op dat het risico op vervolging in het kader van de Conventie van Genève niet noodzakelijk groot moet zijn, zolang het maar reëel aanwezig is.

De verwerende partij stelt terecht: *'dat verzoekster zich vergist daar waar zij stelt dat het niet duidelijk zou zijn op welke bron het Commissariaat-generaal zich baseert om te beweren dat er in Guinée geen gevallen bekend zijn van reïnfibulatie, zoals dit systematisch het geval is in bepaalde Afrikaanse landen, zoals Soedan en Somalië. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich in het administratief dossier (zie antwoorddocument Cedoca, Gui2011-095w, dd. 01 april 2011), en verzoekster heeft ervan kennis kunnen nemen.*

De verwerende partij vervolgt: *'Verzoekster tracht de juistheid van deze informatie te betwisten door te verwijzen naar de SRB, "Guinée: Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus en september 2012, toegevoegd aan de verweernota en blijkbaar reeds in het bezit van verzoekster, waaruit zou blijken dat er in twee hypothesen sprake kan zijn van een herbesnijdenis. Het Commissariaat-generaal zou, aldus verzoekster, niet aantonen waarom geen van deze twee hypothesen van toepassing zou zijn in haar situatie. Verweerder wijst er op dat de twee door verzoekster aangehaalde hypothesen in haar geval geheel irrelevant zijn, gezien het gaat om de -zeer uitzonderlijke-gevallen, die uitsluitend voorkomen bij zeer jonge meisjes, waarin de besnijdenis niet correct of volledig werd uitgevoerd (lees: waarbij de clitoris nog zichtbaar is). Verzoekster maakte niet aannemelijk dat zij als volwassen vrouw bij terugkeer naar Guinee het slachtoffer dreigt te worden van een reïnfibulatie.'*

De Raad stelt vast dat er in de eerste hypothese sprake is van een gemedicaliseerde symbolische besnijdenis wat niet het geval was bij verzoekster. De tweede hypothese betreft een besnijdenis door *'besnijdster in opleiding'* waarbij er een controle van de besnijdenis van het meisje is door de *'opleidende besnijdster'*. Ook deze hypothese is niet van toepassing op verzoekster die weliswaar op jonge leeftijd het voorwerp was van een vrouwelijke genitale verminking, maar inmiddels een volwassen vrouw is. De Raad schaart zich achter bovenvermeld motief.,

Met betrekking tot de verwijzing door verzoekster naar haar conservatieve familie stelt de verwerende partij terecht:

'Daar waar verzoekster stelt dat zij in de praktijk wellicht in haar conservatieve familie zal belanden die mogelijk zal willen nagaan of er geen reïnfibulatie (wellicht bedoelt verzoekster desinfibulatie) gebeurd is en er door het Commissariaat-generaal op geen enkel moment wordt betwist dat zij uit een zeer conservatief islamitisch milieu afkomstig is, verwijst verweerder naar de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekster in het geheel niet kon uitleggen wat ze bedoelde met de bewering dat haar oom "erg religieus" is:

Gevraagd naar enige uitleg zei u dat uw oom "erg religieus" is. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u juist bedoelde met "erg religieus", stelde u plotseling dat "er etnische problemen waren en dat dit dus problemen gaf". Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat dit te maken heeft met uw bewering dat uw familie "erg religieus" is, antwoordde u opnieuw dat er "veel etnische problemen zijn bij ons". Wanneer nogmaals wordt aangedrongen door het Commissariaat-generaal om uit te leggen wat u bedoelt met "erg religieus", kwam u niet verder dan dat uw familie hun religie als de beste beschouwt (gehoorverslag, p. 9).

Bijgevolg, in samenhang met de vaststelling dat verzoekster reeds achtentwintig jaar was op het ogenblik dat zij zou worden uitgehuwelijkt, uit een stedelijk milieu afkomstig is en de mogelijkheid heeft gehad om te studeren (en alleen te wonen tijdens haar studies), maakte zij in het geheel niet aannemelijk uit een "zeer conservatief islamitisch milieu" afkomstig te zijn, laat staan dat zij uitdrukkelijk vermeld zou hebben dat haar familie het wahabisme zou aanhangen. Verzoeksters verwijzing naar p. 13 van voormelde SRB, waarbij in bepaalde extreem islamistische milieus de echtgenoot (of een oom of een

schoonvader) een tweede besnijdenis kan vragen, is in dit kader eveneens irrelevant. Bovendien gaat het ook hier meer bepaald om minderjarigen, waartoe verzoekster als volwassen vrouw niet meer toe behoort, zoals hiervoor reeds aangehaald.

Verzoekster bewering dat het ook zou kunnen dat haar echtgenoot in het kader van een eventueel (nieuw) al dan niet gedwongen huwelijk, pas desnoods nadat verzoekster per hypothese kinderen gekregen heeft, zou verlangen dat zij zich liet reïnfibuleren, is niet alleen erg speculatief met betrekking tot het gedwongen karakter van een eventueel huwelijk, maar bovendien kan er niet worden ingezien waarom verzoekster, als volwassen, opgeleide, zelfstandige vrouw, een huwelijk zou willen aangaan met een echtgenoot die zou eisen dat zij zich liet reïnfibuleren tegen haar wil in, te meer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen gevallen bekend zijn van reïnfibulatie in Guinée, zoals dit systematisch het geval is in Somalië en Soedan bijvoorbeeld wanneer de vrouw huwt of bevalt.'

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Als derde 'goede redenen' stelt de verwerende partij: "Verder haalde de commissaris-generaal aan dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen. Verzoekster weerlegt deze informatie en argumentatie niet in voorliggend verzoekschrift. Uit de aan deze verweernota toegevoegde geactualiseerde SRB, "Guinée, Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus en september 2012, blijkt evenzeer dat de eerste stappen tot gerechtelijke vervolging werden gezet in 2011 en in 2012. Indien er kan aangenomen worden dat verzoekster op jonge leeftijd geen juridische stappen kon zetten om zich aan de besnijdenis te onttrekken, kan er heden -mede gelet op het gewijzigde wettelijk kader- redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster als volwassen vrouw de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen invoeren in het geval van een eventuele dreigende besnijdenis."

De Raad meent dat bij gebrek aan aannemelijkheid van de vrees van verzoekster dat zij zou gereïnfibuleerd worden dit een overtollig motief is. De commissaris-generaal heeft bijgevolg, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, goede redenen aangehaald om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Guinée geen nieuwe vervolging of ernstige schade onder de vorm van een herhaalde genitale vrouwenverminking zal ondergaan.

Het aangehaalde middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS